

Говорећи недавно на обиљежавању некакве годишњице, ваљда БИА, бивши предсједник Србије је, умјесто „годишњица“, упорно понављао „обљетница“, па „обљетница“, иако му је сигурно „годишњица“ уобичајена. Само по себи, у Србији имуној на језичко чистунство, то не мора бити ништа лоше, у православном календару стоји „Љето Господње 2012“ па што не би била „обљетница“. Додуше, у екавском говору српског језика, „облетница“ може створити сумњу да ли говорник говори о годишњици, или око нечега „облеће“.

Предстојеће обиљежавање 4. августа, 1995. љета Господњег, почетка тешког страдања Срба Крајишника од власти новостворене хрватске државе (НХД), биће прилика да народ чује шта говоре и можда шта мисле они који су пред микрофоном и камером, иза тастатура и уредничких редакција.

У НХД нема непознаница, како је већ виђено, тако ће бити и сада: грандиозне вашарске светковине са пјевањем и пуцањем, еуфорија и тријумфализам. Челници и часници ће уживо допуњавати своје хагиографије, а обични драговољци, бранитељи и бојовници, све храбрији како вријеме одмиче, проклињаће судбу клету што им не даде још десет дана да изиђу, ма шта на Дрину, на Мораву и на Тимок Црни, Бели, Зелени, какав ли је.

Хашки „страдалници за хрватску ствар“ биће опјевавани и оплакивани. Табу теме имају бити прескочене, или новогвором политичке коректности из ризнице манифеста еуроподобности, обесмишљене од апсурда и потпуно супротног значења. Сигурно неће бити споменуто зашто су Срби избачени из Устава, зашто ни на једном од преговора са Србима Крајишницима нису хтјели разговарати о политичким рјешењима, него само о контроли територије, у којим је то биткама у екстатичној „Олуји“ остварена „бриљантна војничка побједа“, зашто је на српска села и градиће испаљено више граната, мина и ракета, него на војне положаје, је ли то урађено по војним инструкцијама америчке агенција МПРИ, па те „топничке дневнике“ до данас нису смјели дати у Хаг, чекајући да Хаг престане да их тражи, зашто до данас није урађено ништа на спровођењу Бечког и Сарајевског споразума, како су то Срби Крајишници окупирани сами себе, како то да је

након хрватске побједе над агресором трећина државне територије опустјела, да ли је трећина територије по катастру власништво Срба, каква је држава у којој су митске личности, генерали и војсковође, наредник Легије странаца и власник ноћног бара у загебачком предграђу Пречко, колико је имовине и које је вредности опљачкано...

Ово мало поменутог и много више непоменутог јесу проблеми Срба Крајишника, али су прије свега опасни проблеми нездраве, хрватске митоманије, дакле хрватски проблеми. Нездраво је колективну самоидентификацију градити на мржњи према другом, а опасно, дугорочно посматрано, заснивати је на лажима и полуистинама. Проблеми ће им само расти, позлата ће се крунити све док се не појави огољена истина од које се не може једноставно одвратити поглед зато што сурово гледа право у очи. Те митове неће срушити Срби. Срушиће их Хрвати, млади, паметни људи, који се неће бавити тиме ко прича, него шта прича. Младост је чудо, не само да не вјерује ауторитетима, само постојање ауторитета им је изазов, њихово надувавање преко сваке мјере чини их све иритантнијим, али и рањивијим. Ово ће се сигурно десити, односно с временом дешавати, без обзира на то што је у конструисање, одржавање и ширење тих митова упрегнут цјелокупни образовни систем, државни институти и медији. Варљива је нада да ће митови трајати вјечно јер их подржава највећи свјетски буздован. Ниједна тешка топузина није трајала вјечно па неће ни та.

Како ће на нашој, српској страни, бити обиљежен 4. август не зна се. До сада је одржаван парастос у цркви Св. Марка, понеком Крајишнику је удјељено десетину секунди у ТВ програму, или десетак редова у штампи да каже нешто, али само о жртвама. Два документарна филма, до сада снимљена, као у цватуће доба соцреализма, позавидио би им и Жданов и Р. Зоговић, изводе варијације и егзибиције на задату тему: "Како је Слободан Милошевић протјерао Србе из Крајине". Ни ријечи о србоцидности хрватске власти нити о НАТО беспилотним летилицама и авијацији, која је дејствовала по Крајишницима. Разни политичари су давали различите изјаве, а неки би оћутали, као „просрпски“ предсједник прошле године. Резолутан и разговјетан је својевремено био В. Коштуница говорећи о „злочину којим је уништен и искорењен цео један народ, Срби Крајишници“. Како политичари, тако и медији, говорили су „олуји“, „војнополицијској акцији Олуја“, па чак и „војноредарственој акцији Олуја“.

Овдје треба застати због најмање два разлога: 1) хашке пресуде хрватским генералима и 2) хроничне употребе ријечи „олуја“ ван њеног семантичког одређења.

Годишница обљетнице

Пише: Миле Новаковић
субота, 04 август 2012 09:51

